

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 453/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Poľnohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 16 C 112/2016-368 z 23. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1 Sťažovateľka ako žalobkyňa sa podanou žalobou proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), najprv domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou pozemku [REDAKOVANÉ] parcelné č. [REDAKOVANÉ], orná pôda s výmerou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], nachádzajúceho sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnutelnosť“), a to na základe kúpnej zmluvy zo 7. júla 2015, pričom vklad vlastníckeho práva na základe predmetnej kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nebol povolený.

Po uzavretí kúpnej zmluvy došlo k odňatiu vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti vyvlastnením, a to rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 (ďalej len „vyvlastňovacie rozhodnutie“) v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odboru štátnej stavebnej správy č. 24929/2016/B624-SV/64203/To z 10. októbra 2016. Náhrada za vyvlastnenie nehnuteľnosti vo výške 53 308,08 eur bola v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia uložená do úschovy okresného súdu, pričom by mala byť vyplatená v závislosti od výsledku konania o určenie vlastníckeho práva. Zmenenou žalobou sa sťažovateľka následne domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou sporného pozemku ku dňu vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 18. augusta 2016. Takýmto rozsudkom chcela pre seba dosiahnuť výplatu náhrady zloženej v úschove.

3. Rozsudkom č. k. 16 C 112/2016-205 z 2. októbra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu zamietol. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 9/2020-246 z 18. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Súdny zároveň rozhodli, že žalovaná má z dôvodu svojho procesného úspechu nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

4. Následne okresný súd uznesením č. k. 16 C 112/2016-306 zo 7. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 1 144,60 eur. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podali strany sporu sťažnosť. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľky zamietol (I. výrok) a súčasne zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že sťažovateľku zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanej (resp. jej právny nástupcom) trovy konania vo výške 3 255,64 eur (II. výrok), keďže zistil, že vyšší súdny úradník v nesprávnej výške priznal žalovanej náhradu trov konania. Okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné vychádzať z hodnoty dotknutej nehnuteľnosti v zmysle znaleckého posudku z 13. júla 2015, v ktorom bola všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti stanovená vo výške 53 308,08 eur, pričom táto hodnota je zároveň uvedená ako kúpna cena v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalovanou a obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Svoje rozhodnutie oprel i o závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 402/2021 z 5. apríla 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu, ktorým okresný súd zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Žaloba o určenie vlastníckeho práva bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Je tomu tak z dôvodu neskoršieho vyvlastnenia nehnuteľnosti (ktorého zákonnosť je napádaná v konaní pred krajským súdom pod sp. zn. 11 S 259/2016). V konaní nebol predložený žiaden znalecký posudok, a preto sa súd nemal odkloniť od svojej rozhodovacej činnosti, keď v obdobných veciach vychádzal z hodnoty pozemkov podľa kúpnych zmlúv uzatvorených medzi stranami sporu. Okresný súd teda nemal dôvod vychádzať pri stanovení výšky náhrady trov konania z neskôr uzatvorenej zmluvy medzi pôvodnými predávajúcimi a spoločnosťou [REDAKOVANÉ].

b) Okresný súd sa odklonil od svojej doterajšej rozhodovacej činnosti, a to zásadným spôsobom. Urobil tak napriek existencii nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020 v obdobnej veci. V tomto prípade ide o obdobnú skutkovú situáciu s tým rozdielom, že strany sporu sú v opačnom procesnom postavení. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala na princíp právnej istoty, ktorého obsahom je aj požiadavka rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

c) Napadnuté uznesenie neobsahuje ústavne udržateľné závery. Pokiaľ v ňom okresný súd poukázal na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a jeho nálezy (III. ÚS 67/2022, II. ÚS 397/2021 a II. ÚS 402/2021), tak táto argumentácia nemôže obstať, pretože nejde o skutkovo obdobné situácie, keď sťažovateľom v týchto veciach bola spoločnosť [REDACTED]

d) Uvedená skutková i právna argumentácia nasvedčuje tomu, že došlo nielen k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie, ale i k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže v dôsledku arbitrárneho rozhodnutia bola sťažovateľke uložená povinnosť platiť výrazne vyššie trovy, čo má nepochybne vplyv na jej majetkovú sféru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka, že okresný súd nesprávne postupoval pri vyčíslení výšky (právoplatne priznaného) nároku na náhradu trov konania v dôsledku nesprávne stanovenej tarifnej hodnoty veci, v čom sťažovateľka vidí porušenie označených práv. Napadnuté uznesenie považuje za ústavne neudržateľné pre jeho arbitrárnosť, nereflektovanie na doterajšiu rozhodovaciu činnosť okresného súdu a rozpor s nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

8. K takému záveru však ústavný súd vo veci sťažovateľky nedospel.

9. Vo veci, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti, sťažovateľka spochybňuje záver okresného súdu týkajúci sa určenia hodnoty predmetu sporu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ako základu pre určenie tarifnej hodnoty, z ktorej súd pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádza. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nemal pri určení hodnoty spornej nehnuteľnosti

vychádzať z hodnoty dotknutej nehnuteľnosti stanovenej znaleckým posudkom, ktorá zároveň predstavuje kúpnu cenu dohodnutú v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalovanou a spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ale z kúpnej ceny dohodnutej v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu, t. j. medzi sťažovateľkou a žalovanou vo výške 4 999 eur.

10. Ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľkou vzneseným námietkam formulovaným v ústavnej sťažnosti a konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúce sa určenia hodnoty nehnuteľnosti na účel vyjadrenia tarifnej hodnoty, z ktorej okresný súd vychádza pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, nie je arbitrárne ani zjavne neodôvodnené a nevykazuje známky svojvôle, resp. nepreskúmateľnosti. Ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia o výške náhrady trov konania v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ak okresný súd v danom prípade, vychádzajúc z § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), považoval za tarifnú hodnotu sporu všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti určenú znaleckým posudkom z 13. júla 2015, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

11. V spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam predstavuje hodnota sporných nehnuteľností základ pre určenie tarifnej hodnoty náhrady trov právneho zastúpenia (m. m. I. ÚS 84/2020, III. ÚS 410/2020). Predmetom konania vo veci samej bolo v danom prípade určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (pozemku), ktorá bola ocenená peniazmi, preto bola namieste aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky, tak ako to správne vyhodnotil i okresný súd.

12. V okolnostiach posudzovanej veci je podstatné to, že sťažovateľka sa žalobou vo veci samej (resp. po pripustení jej zmeny) domáhala proti žalovanej určenia, že bola výlučnou vlastníčkou sporného pozemku ku dňu vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 18. augusta 2016. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe založila na tom, že určenie jej vlastníckeho práva k uvedenému dátumu je nevyhnutné pre založenie jej nároku na vyplatenie náhrady za vyvlastnenie. V zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je podkladom na určenie náhrady za vyvlastnenie všeobecná hodnota pozemku alebo všeobecná hodnota stavby, alebo všeobecná hodnota práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorá sa určí na základe znaleckého posudku nie staršieho ako dva roky. Pokiaľ samotná sťažovateľka podala žalobu, podľa jej vyjadrení vyplývajúcich z rozsudku okresného súdu a krajského súdu z dôvodu vyplatenia náhrady za vyvlastnený pozemok, resp. uplatnenia práva na predmet úschovy, je logické a plne legitímne vychádzať pri určení tarifnej hodnoty zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti stanovenej znaleckým posudkom na sumu 53 308,08 eur, ktorá zároveň predstavuje aj sumu náhrady za vyvlastnenie (II. ÚS 23/2022).

13. Základom rozhodnutia o trovách konania ako procesného rozhodnutia je stav procesný, a ten bol určený obsahom žaloby, jej zmenou a jej potencionálnych výsledkov či už pre sťažovateľku alebo pre žalovanú. Podanie návrhu sťažovateľky na zmenu žaloby, pripusteného okresným súdom v priebehu sporu, bolo z jej strany motivovaný získaním sumy vo výške hodnoty pozemkov, ktorá

sa ocitla v úschove súdu. Inými slovami, pre získanie tejto hodnoty sťažovateľka žiadala o určenie, že je vlastníčkou pozemkov ku dňu ich vyvlastnenia. V spore teda vo svojej podstate išlo práve o hodnotu pozemkov určenú znaleckým posudkom. Cena za právne služby podľa vyhlášky má reflektovať hodnotu predmetu súdneho sporu, čo správne vyhodnotil za daných okolností aj okresný súd. V prípade úspechu žaloby by sa sťažovateľka na úkor žalovanej stala vlastníčkou pozemku, aj keď skutočným cieľom sťažovateľky bolo nadobudnúť v úschove zloženú hodnotu. Preto je neopodstatnená argumentácia sťažovateľky, že okresný súd mal pri vyčíslení trov konania vychádzať z kúpnej ceny vyjadrenej v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu, rovnako ako námietka týkajúca sa hodnoty spornej nehnuteľnosti, keď okresný súd považoval hodnotu nehnuteľnosti za preukázanú znaleckým posudkom z 13. júla 2015 a iná hodnota sporného pozemku nebola v konaní pred okresným súdom zo strany sťažovateľky podložená žiadnym dôkazom.

14. K námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej mal okresný súd rozhodnúť v rozpore s nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020 vydaným v obdobnej veci, ústavný súd uvádza, že v predmetnom náleze síce prijal záver, podľa ktorého bolo v rozpore s princípmi spravodlivosti odvíjať tarifnú odmenu advokáta od reálnej ceny nehnuteľnosti (určenej znaleckým posudkom pri kúpe spoločnosťou [REDAKOVANÉ]), avšak za absolútne odlišných skutkových a právnych okolností veci, ktoré považoval v okolnostiach prerokovávanej veci za kľúčové pre jej posúdenie.

14.1 V danom prípade nespočíval rozdiel len v opačnom procesnom postavení strán sporu, ale i v skutkových okolnostiach a v odlišnosti procesnej situácie. Sťažovateľka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), resp. jej právna predchodkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej so sťažovateľkou ako žalovanou, ktorú videla v neprimeranosti plnení (vlastnícke právo k pozemku previedla na sťažovateľku v dôsledku uvedenia do omylu za sumu 1 500 eur). Na úhradu trov konania sťažovateľke bola žalobkyňa zaviazaná z dôvodu späťvzatia svojej žaloby po tom, ako bolo na základe protestu prokurátora zrušené rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky a právna predchodkyňa žalobkyne sa opätovne stala vlastníčkou nehnuteľnosti, na základe čoho odpadol dôvod podanej žaloby. Vývoj veci (i porovnanie protihodnoty) potvrdil záver, že kúpna zmluva medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a sťažovateľkou bola zjavne v rozpore so zákonom i dobrými mravmi. V takýchto prípadoch všeobecné súdy nepriznávali nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu. Avšak sťažovateľke bol proti žalobkyňi tento nárok právoplatne priznaný, pričom ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté o jeho výške. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci skonštatoval, že je úplne bez významu, že právna predchodkyňa žalobkyne následne predala nehnuteľnosť za jej reálnu hodnotu, keďže medzi stranami sporu nebola sporná cena nehnuteľnosti, za ktorú bola v konečnom dôsledku predaná spoločnosti [REDAKOVANÉ], ale suma 1 500 eur, ktorú sťažovateľka vyplatila právnej predchodkyňi žalobkyne, považujúc ju za primeranú hodnote nehnuteľnosti. Pochybenie okresného súdu ústavný súd videl v tom, že okresný súd rozhodol o výške trov konania len mechanickým a matematickým posudzovaním reálnej hodnoty predmetu sporu a neposudzoval ju v širších súvislostiach, najmä s ohľadom na konkrétne osobitné okolnosti danej veci (vek žalobkyne, spor o neplatnosť spornej kúpnej zmluvy práve pre neprimeranosť ceny, odpadnutie príčiny na podanie dôvodnej žaloby pre úspešný protest prokurátora, späťvzatie žaloby

z objektívnych dôvodov). Tieto okolnosti boli podľa názoru ústavného súdu dostatočne presvedčivé na to, aby súd pri určení trov konania vychádzal z ceny uvedenej v kúpnej zmluve, pretože dbal nielen o to, aby bolo rozhodnutie v celkovom kontexte zákonné, ale i spravodlivé.

14.2 Možno teda konštatovať, že nešlo o analogickú skutkovú situáciu, čo je základ pre prevzatie právnych záverov vyslovených v inej právnej veci. Okresný súd postupoval v aktuálne prejednávanej veci správne, ak sa neobmedzil len na výber pasáže textu z citovaného nálezu ústavného súdu, na ktorý poukazovala sťažovateľka, ale naopak skúmal, čo bolo jeho podstatou. Následne konštatoval diametrálnu odlišnosť skutkových a právnych okolností týchto dvoch vecí, pričom pri svojom rozhodovaní vychádzal z procesnej situácie aktuálne prejednaného prípadu a priliehavo k nej formuloval svoje vlastné právne závery podporené rozhodnutím ústavného súdu napr. vo veci sp. zn. II. ÚS 402/2021.

15. K argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej sa okresný súd napadnutým uznesením odklonil od svojej rozhodovacej praxe v obdobných prípadoch, ústavný súd uvádza, že aj keby tomu tak bolo, čo však z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky nemožno ustáliť, prípadné odchýlenie súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci (pozri napr. nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 551/2012 z 30. januára 2013). V tomto kontexte ústavný súd tiež zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017).

16. Ústavný tak dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky aj vzhľadom na už citovanú judikatúru ústavného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutom uznesení.

17. Ako už bolo načrtnuté, rozhodovanie o trovách konania patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov. Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou zaručených základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu za arbitrárne, keďže v napadnutom uznesení nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na to,

že ústavný súd nezistil možnosť porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu